

	Tijdschrift voor Meisjes van 12-16 jaar Onder Hoofdredactie van Mevr. THÉRÈSE HOVEN, Den Haag	
<h1>ONZE MEISJESWERELD</h1> <p>Het Auteursrecht van den inhoud van dit blad wordt verzekerd volgens de Wet van 28 Juni 1881 (Stbl. No. 124)</p>		
	Abonnementsprijs per jaar van 52 nummers f 5.50	Uitgave van N. J. BOON, AMSTERDAM

EEN BIECHT

DOOR

NANNIE VAN WEHL.

Wijd staan de ramen open. De zoete voorjaarslucht stroomt ongehinderd naar binnen, zoo verrukkelijk heerlijk. Er is in die lucht iets opwindends; het jonge bloed vlucht naar de wangen, de oogen gaan glinsteren.

O, ze moet zich uiten, die heerlijke voorjaarsvreugde.

En ze uit zich.

Onder mijn vingers stijgt, blij jubelend, een lofzang op, het *Frühlingslied* van Mendelssohn. 't Wordt lente, ik weet 't, ik voel 't, en zóó, zóó blij als de klanken klinken, zoo blij en goed is de Lente.

En ik speel telkens weer een anderen lofzang op lust en jong leven. De *Rhapsodie* van Liszt schalt koen en krachtig en dan ruischt Grieg's *Morgenstimmung*.

O, als ik mijn piano niet had, dan zouden mijn bedwongen lust en vreugde mij doen lijden — maar nu kan ik ze vrij uitzingen, uitjubelen!

Nu volgen zachtere, eenvoudiger melodien. Het gistende in de lentelucht heeft uitgewerkt; de zachte, kalme, zwijgende blijdschap komt en vele der *Lieder ohne Worte* volgen — en kalm-blij raak ik aan 't mijmeren.

Ik ben toch wèl gelukkig, wèl-gelukkig! Dit groote genot is mij geschonken — en velen anderen niet. En dit dank ik aan de Muziek, aan mijn piano.

En nu moet ik biechten, want ik ben vaak heel, heel boos geweest, ik heb vaak ten diepste veracht en beschimpt, wat mij nu gelukkig maakt.

Toen ik klein was, werd ik op 't piano-

krukje gezet, en ik moest spelen. Mijn kleine vingers kromden zich, met moeite, op de toetsen. Toen had ik niet veel geduld. De tranen kwamen, de bittere tranen van onwil en boosheid. O, wat heb ik niet geleden op ditzelfde stoeltje, toen tot den uitersten gang der schroef opgedraaid! Er was een oude strenge man, die van de muziek zijn afgod maakte. Toen ter tijd begreep ik zijn geestdrift niet, maar nu weet ik, dat de muziek hem in het leven alles vergoed heeft, wat het ongeluk en booze menschen hem hadden aangedaan.

Hij wilde ook mij dezen Trooster verschaffen, eer nog het verdriet gekomen was. Hij trachtte me met vriendelijke woorden over te halen tot meer vlijt en vertelde wonderen van 't genot, dat mij wachtte, als ik mijn best zou doen. Maar ik bleef onwillig. Toen wilde hij me met geweld brengen, waar hij me hebben wilde en ik niet wezen wou. In die tijden is hij mijn plaag geweest! O, als ik mijn étudetjes afgeroffeld had en reeds op mijn krukje zat te springen, om weg te komen, vóór 't verplichte halfuur om was, hoe schrikte ik dan, als de kamerdeur openging en zijn hooge gestalte, met den langen grijzen baard, binnentrad! Dan kwam hij achter me staan, begon te tellen en liet 't mij telkens overdoen als één nootje, één vingerzettinkje faalde — ik was heel onderworpen en speelde zoo goed ik kon, maar *nog* voel ik, in mijn gedachten, de heete tranen van ongeduld en boosheid op mijn vingers druppelen.

En nu ben ik hem dankbaar! Ach, hoe benijdde ik vroeger de kinderen, die na tafel, na hun schoolwerk, dadelijk konden gaan lezen, terwijl ik, arme geplaagde, naar beneden werd gezonden, naar het salon en een uur piano moest studeeren.

Hoe heb ik met alle middelen getracht,

aan dien gehaten dwang te ontkomen!

Ik heb zelfs eens, teneinde raad, gesmeekt: „Och, geef me niets voor mijn verjaardag; alleen maar een papiertje, waarop staat, dat ik niet meer piano hoef te spelen!”

Doch al mijn tegenstribbelen baatte niet. Ik *moest*, en daarmee uit.

Men zei me vaak: „Kind, je zult er ons later dankbaar voor zijn, dat we niet hebben toegegeven.” En dan spotte ik, in mijn boos, eigenwijs hart, met die woorden: „dankbaar — ja, dat kun je begrijpen!”

Nu ben ik dankbaar, o, zoo dankbaar — maar bij tijden toch ook wel een weinig beschaamd! Ik heb zóóveel bittere tranen van boosheid liggen — ik heb zoovele booze gedachten gehad, en nu geniet ik zoo!

Want *dit* is niet het eenige genot, dat mijn piano me schenkt, dat uitjubelen, van wat anders mijn ziel zou benauwen.

Een groote kamer, en niets om de diepe duisternis te verdrijven dan de twee piano-kaarsen. En op de sofa, op de *crapauds* lieve, bekende gestalten, op de vacht voor den haard ook, en zoo maar onder de tafel, met 't hoofd op de zijden canapeekussens — ook, allen luisterend naar de piano, die de schitterende tafereelen van een geliefde opera voor hun oogen doet verrijzen — door *mijn* vingers.

Of een vriendelijke kamer, in de laatste stralen van de zomeravondzon.

En, op het rustbed, een zieke, die een zwaren dag heeft doorgeleden. En dan voor 't eerst de oogen rustig gesloten, en voor 't eerst verademing van pijn, want de zieke denkt niet aan pijn, noch aan de ellende van gansch een dag — luistert slechts naar de *Sonate Pathétique*, die door de kamer klinkt — door *mijn* vingers.

Dat is nog het heerlijkst van al.

En dit genot is onder 't bereik van ieder, die 't ernstig verlangt en wat moeilijkheden wil overwinnen om tot een heerlijk einde te komen. Maar booze tranen bederven veel. Gelukkig maar dat de mijne nooit geholpen hebben!

